

KLUB

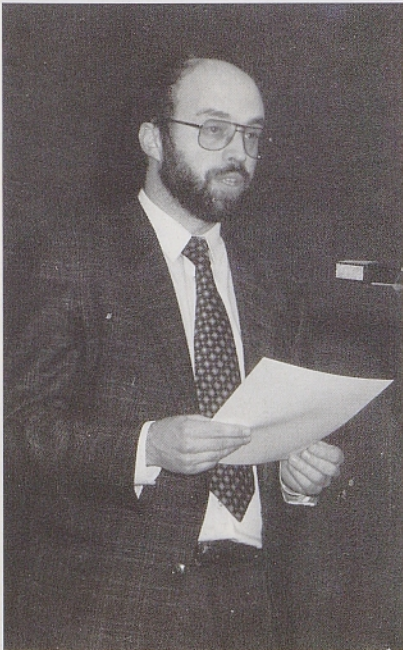
Erika Baldè

IV. Slovenija party

V soboto, 21. januarja, so člani SKK in Mladinski odbor Slovenske prosvete organizirali tako rekoč že tradicionalni večer, posvečen obletnici mednarodnega priznanja samostojne države Slovenije. Kot vsako leto je bil na sporedu najprej kulturni program, potem pa družabnost in zakuska. Tudi tokrat je proslava zelo lepo uspela, o čemer pričča velika udeležba in zadovoljstvo bodisi mlajših kot odraslih.

Kulturni program se je začel s pozdravnim govorom predsednice SKK Francesce Simoni, v katerem je seveda pozdravila vse goste, se jim zahvalila za prisotnost in omenila, kako mladi Slovenci v zamejstvu sledijo dogajanjem v matični domovini, se veselijo njenih uspehov in same osamosvojitve. Napovedovala sta Matjaž Rustja in Sara Baldè.

2 ⇨

Govornik prof. Tomaž Simčič

Pozdravni govor predsednice SKK na 4. Slovenija party

Ob 3. obletnici mednarodnega priznanja Slovenije

Spoštovani gostje, dragi prijatelji, pozdravljam vas v imenu Slovenskega kulturnega kluba, ki je glavni organizator današnjega večera. Danes se že četrty srečujemo, da bi praznovali enega največjih dogodkov v zgodovini Slovencev: osamosvojitve Slovenije oziroma mednarodno priznanje njene suverenosti.

Neverjetno se mi zdi, da so minila že tri leta od tistega 18. januarja 1992, ko smo po napetosti, strahu in nazadnje nepopisnem veselju, ki je spremljalo dogodke ob osamosvojitvi, nazadnje izvedeli, da so tudi Združeni narodi priznali suverenost slovenske države in jo sprejeli kot članico v svojo sredo. Na začetku je zgedalo vse utopično, tudi v trenutku, ko je bila osamosvojitve priznana, je bilo težko verjeti temu, kar se je dogajalo.

Nastanek nove samostojne države je prinesel mnogo sreče, pa tudi mnogo težav. Zdaj vidimo, da so Slovenci znali marsikatero premostiti. Posebno pred zunanjo nevarnostjo so bili vsi strnjeni, mnogi so se borili in žrtvovali za to, da bi Slovenija dosegla cilje, ki si jih je zastavila. Spomnim se, kakšen vtis so name in na prijatelje naredile prve tablice z napisom Slovenija, kako čudno in obenem lepo se nam je zdelo, ko je ves svet začel poročati o naši mali državi, kako ponosni smo bili na vsak napredek, ki ga je dosegla in so ga v časopisih ali po televiziji omenili.

V teh treh letih smo se Sloveniji še bolj približali, zdaj bi lahko rekli, da veliko bolj živo in prizadeto spremljamo vse, kar se v njej dogaja in smo veseli, kadar opazimo v njej razvoj in uspeh.

Danes Slovenijo čaka še priključitev k Evropski zvezi. Ni nam lahko pri srcu, da ji pri tem največ težav dela prav država, katere državljani smo. Vemo pa, da bo Slovenija znala premostiti tudi to težavo in bo kmalu priključena Evropi.

Sedaj, ko smo tukaj zbrani, ter z veseljem in ponosom praznujemo obletnico enega najvažnejših dogodkov naše zgodovine, pa se še za trenutek spomnimo, da so v bivši Jugoslaviji tudi narodi, ki se še vedno borijo za svobodo, ker na žalost niso imeli take sreče, kot smo jo imeli Slovenci.

Še vnaprej: Vse najboljše, Slovenija!

Francesca Simoni

Častni gost Ivan Oman med nagovorom

Psihozanimivosti

Veliko avtorjev se je na področju razvojne psihologije ukvarjalo z odnosom, ki ga ima prvorojenec z malim bratom ali sestro; največ raziskovalcev opisuje tale odnos, ko je med starejšim in mlajšim bratom približno leto dni razlike.

Ko se rodi bratec, prvorojenec občuti veliko napetost, saj je prepričan, da ga je novi družinski član "pahnil s prestola": občutek ima, da je stopil v hišo vsiljivec in da bo moral sedaj z njim deliti materino ljubezen. Nekateri menijo, da ravno v tem obdobju starejši brat odkrije sovraštvo: mati je namreč bolj naklonjena novorojencu, saj ga pestva in mu govori dalj časa.

Napetost, ki jo čuti prvorojenec, se lahko razodeva na različne načine: lahko zasledimo torej moteno spanje, nezadovoljstvo, jok, pomanjkanje teka in pogosto regresivno obnašanje (prvorojenec si želi, da bi ga mati pestvala in hranila).

Občutki, ki jih ima starejši brat do novorojenca, se zelo hitro spreminjajo. Naj navedem primer, ko so ga opisali raziskovalci na tem področju: "Vesel sem, da imam brata!" je rekel prvorojenec materi. Nato se je obrnil k novorojencu in mu zakričal: "Pošast! Pošast! Vrni se v bolnišnico!"

Ali je prav, da prvorojenec, še pred prihodom drugorojenca, zve, da bo imel brata ali sestrico? To je vprašanje, ki so si ga psihologi večkrat zastavljali, in njihova mnenja so bila precej raznolika. Nekateri so navedli tale primer: obveščanje prvorojenca o prihodu malega brata ali sestre lahko primerjamo z moškim, ki obvesti prvo ženo, da bo čez nekaj dni privedel domov drugo ženo; pozitivna plat v vsem tem bi bila le ena: in sicer bi prva žena imela dovolj časa na razpolago, da bi lahko uresničila svoj maščevalni načrt.

Drugi so nasprotno trdili, da je treba dalj časa opozarjati sina na prihod novorojenca: gotovo bo sin na začetku presenečen; če pa mu bodo starši govorili o novorojencu kot o osebi, ki ima svoja čustva in svoje potrebe, se bo sam s časom sprijaznil s tem dejstvom in bo tako imel srečnejši in trdnejši odnos do novega družinskega člana.

Andrej Zaghet

IV. Slovenija party

← 1

Sledil je recital, ki so ga pripravili člani gledališke skupine SKK. Pod vodstvom prof. Lučke Susič, ki je tudi sama izbrala primerne odlomke iz knjig O domovina Toneta Kuntnerja in Severni križ Alojza Rebule, so nastopili Andrej Maver, Ivo Kerže, Tomaž Susič, Erika Baldè, Mirjam Čermelj, Erika Hrovatin in Valentina Destri. Med raznimi odlomki pa je na kitaro igral Sandi Vatovani.

Člani gledališke skupine so nato predali besedo slavnostnemu govorniku Tomažu Simčiču, ravnatelju liceja F. Prešeren, ki je v svojem kratkem, a jedrnatem govoru poudaril predvsem misel o zdravi narodni zavesti pri Slovencih doma in v zamejstvu.

Častni gost večera je bil Ivan Oman, član 1. predsedstva neodvisne Slovenije, ki je kasneje tudi sam spregovoril. Kulturni program se je zaključil z nastopom mešanega pevskega zbora Mačkolje, ki je pod vodstvom Iva Lešnika zapel najprej slovensko himno, potem pa še nekaj pesmi slovenskih avtorjev.

Sledili sta družabnost in zakuska. Prijetno vzdušje so klubovci ustvarili z okusnimi cvetličnimi okrasi po dvorahnah in s tem, da so se zadržali v družbi gostov in vsem prisotnim postregli najprej s penečim vinom, potem pa še z obilico domačih slaščic in drugih dobrot.

Erika Baldè

Člani gledališkega krožka na IV. Slovenija party (zgoraj) in pogled v polno zasedeno Peterlinovo dvorano (spodaj)

Jerihonske trobente

Vsakomur je znana zgodba, po kateri sem naslovil današnji članek; če pa žal ni tako, bom le v kratkih besedah s tem seznanil še tiste, ki je ne poznajo. Da bi podrl močno obzidje mesta Jerihe, so se baje napadalci poslužili posebne domisljice: poveljnik napadalcev, Jozve, je ukazal svojim vojakom, naj korakajo okoli mestnega obzidja in naj obenem čim močneje trobijo. Pravijo, da se je mestno obzidje zrušilo zaradi vibracij, ki sta jih povzročili korakanje in trobljenje.

Ta dogodek, tako oddaljen v času, sem omenil, ker me nekako spominja na današnje Jerihonske trobente, ki se v tem primeru imenujejo "Sub", kratica za sub-woofer. Prav gotovo ste se vsaj enkrat zbudili ponoči, ker ste zaslišali neizmeren topot, kot da bi po hiši tekalo na stotine konj. V resnici se je mimo vaše hiše peljal kak novopečeni šofer z avtom, iz katerega se je razlegalo tisto neznosno bobnanje; zagotovo je imel v avtu montiran vsaj en sub-woofer.

Z imenom sub-woofer definiramo tiste zvočnike, ki igrajo le nizke note, nizke frekvence. Vsak hi-fi stolp ima tri vrste zvočnikov: prvi so tweeter, ki predvajajo predvsem visoke zvočne frekvence (npr: zvok piščalke, violine itd.), drugi so midrange, ki kot pravi že samo ime, predvajajo srednje frekvence (tu so praktično vsi instrumenti) in nato še woofer-ji, ki je kot je logično sklepati, za nizke frekvence (npr. bas kitara, kontrabas).

Za vsako obdobje je tudi značilna glasbena zvrst. Od prejšnjega desetletja dalje so določeni instrumenti začeli prihajati vedno bolj v ospredje, dokler niso prevzeli v današnjih melodijah glavne vloge. To so tolkala. Ker pa so glasbeniki opazili, da sta se med igranjem večkrat mešala ritma bobnov in bas kitare, so začeli premišljevali, da bi dodali še četrti zvočnik ki bi oddajal le zelo nizke zvočne frekvence. Tako so nastali sub-wooferji. Ti so zmožni le oddajati na frekvencah med 40 Hz do 150 Hz (1 Hz (Hertz) pomeni šte-

vilo nihajev v enoti časa Å sekunda na -1).

Subwoofer-je najdemo predvsem v avtomobilih in so še precej redki na domačih hi-fi stolpih.

Kako pa ločimo sub-wooferje od ostalih zvočnikov? Zelo preprosto, saj so ti zvočniki po dimenzijah zelo veliki: na trgu je možno dobiti sub-e od premera 16 cm do ogromnih s premerom 40 cm.

Zaradi takšnih velikih dimenzij seveda porabijo veliko energije, da lahko delujejo, toda prav toliko kot je porabijo, je tudi oddajajo v obliki glasu. Dostojen sub zmore okoli 200 Wattov, toda dobimo tudi take, ki premorejo obupnih 1200 Wattov!!!

Vsaka firma, ki se ukvarja z avtomobilskimi zvočniki, ima med svojimi izdelki vsaj en sub, čeprav se nekatere ukvarjajo le s temi vrstami zvočnikov. Med temi so najbolj znane Infinity, Boston, ESB, Kicker, AVI itd.

Sub-i pa blestijo še po neki drugi značilnosti, po ceni; saj stanejo precej, točneje preveč.

Balada

Nekega toplega poletnega jutra se je Špela še na pol v snu pripodila v mamino in očetovo posteljo s predlogom: "Mami, očka, bi se šli danes kopat v Sočo?" "Saj veš, Špela, danes moramo malo pospraviti po hiši in iti k teti na kosilo", je odgovorila mama. Tedaj se je Špeli skremžil obrazek in spravila se je skoraj v jok, ko ji je priskočil na pomoč oče: "Zakaj ne bi šli vsi skupaj k Soči? Tudi meni se zdi to dobra misel. Vreme je primerno in prav bi bilo, če bi šli enkrat vsi trije kam ven."

Tako so vsi trije vstali, se umili in pripravili vse potrebno za kopanje. Špela je kar žarela od veselja, ko si je končno oblekla nove rdeče kopalke, ki jih je bila prejela za rojstni dan. Sedli so v avto in se odpeljali po prašni cesti. Sonce je žgalo Špelino kožo, ko je pozorno opazovala otroke, ki so se igrali z žogo na šolskem igrišču. Skozi odprto okno je v avto pihljala prijet-

na sapica, ki je vsem trem kuštrala lasse. Mama in očka sta se medtem vneto pogovarjala o zadevah, ki so bile za Špelo nepomembne. Ona se je raje prekopicavala po avtu ter si potihno pela novo pesmico. Končno je pred seboj zagledala Sočo, zlato od sončnega blišča.

Avto so parkirali ob robu makadamske ceste. Oče in mama sta izstopila, za njima pa Špela, ki se je veselo poglavila v dir proti vodi. Sezula si je čeveljčke, sedla na kamen ter pomočila noge v hladno Sočo. Začela je čofotati in brcati, da je oškropila vse naokrog. Mama in očka sta medtem raztegnila po tleh brisače, položila malico v senco med grmovje in se preoblekla. Mama je svetovala Špeli, naj si sleče obleko, nazadnje pa jo je morala sama sleči. Z očetom sta se potem ulegla na brisače. Očka je vzel časopis in ga začel listati, mama pa prebirati modno revijo. Špela si je

medtem nadela plastične copatke, vzela svojo plavo žogo in stekla k vodi. Žogo je metala v zrak, tako da jo je ob pristanku oškropila. Začela se je igrati in klepetati sama s sabo. Zagrnala je žogo visoko v zrak in ko je padla v vodo, jo je vodni tok zanesel malo dlje, Špela pa se je pognala za njo. Kar naenkrat ni čutila več tal pod nogami, tok pa jo je odnašal vedno bolj proti sredini reke. Zagrabil jo je strah. Začela je kričati na pomoč. Očka in mama sta jo ugledala vso zmedeno in brez moči na sredini reke, pognala sta se za njo in plavala z vso hitrostjo, ki sta jo premogla. A Špela se je od njiju oddaljevala, njeno kodrasto glavico so vse pogosteje prekrili valovi. Oster in rezek krik je predrl tišino.

Sredi reke se je prikazala Špelina modra žoga, ki je drsela po gladini v soncu se lesketajoče Soče.

Opomba:

Prispevek Alenke Spetič, ki je bil objavljen v prejšnji številki, je prejel 3. nagrado na lanskem literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba.

Študijska izkušnja v Nemčiji: pogovor z Vladimiro Vodopivec

Veliko je univerzitetnih študentov, ki izkoristi možnost študija v tujini v okviru t.i. Programa Erasmus. Kdor se za to prijavi, se preseli v kako državo članico Evropske skupnosti za obdobje treh do dvanajstih mesecev.

Ena izmed teh študentov je tudi Vladimira Vodopivec, sicer doma iz Milj pri Trstu, s katero je Rast poklepetala o njenih zanimivih življenjskih in študijskih izkušnjah. Seveda jo je Rast takoj na začetku postavila pred prvo preizkušnjo: naj sama pove bralcem kaj o sebi.

Da sem doma iz Milj, si že sama povedala; stara sem 23 let. Po obvezni Nižji srednji šoli sem tri leta obiskovala slovenski klasični licej v Trstu, študij pa zaključila na devinskem Zavodu združenega sveta (t.i. College). Nato sem se vpisala na beneško univerzo na fakulteto za Moderne jezike (zgodovinska smer); od oktobra 1994 pa živim v nemškem mestu Hamburg, saj sem se prijavila za Erasmus.

V (skromnem) prostem času se bavim s sabljanjem, veslanjem, modernim plesom in odbojko.

Marsikateri dijak sanja o Collegeu. Ti si tam študirala dve leti: komu ga svetuješ?

Takšnega, kakršnega je sedaj, nikomur – morda le tistim, ki hočejo potem na Harvard in druge 'visoke' univerze. Zakaj? Ker sedaj vlada v Collegeu bolj brezoseben pristop, tudi študentje se veliko manj srečujejo kot so se lahko prej; dam ti zgovoren primer: ko sem jaz študirala tam, smo vsak petek organizirali majhen party; predavanj ni na soboto, zato smo si na petek oddahnili in spleтали prijateljske vezi, ki jih v teku tedna ni bilo mogoče zaradi študijskih obveznosti. Danes teh petkovih zabav ni več; uvedli so strožjo kontrolo, ki je morda primerna za take, ki bi drugače 'zbežljali', saj niso navajeni živeti sami; res pa je, da je prejšnji sistem zahteval veliko večjo mero odgovornosti od posameznega študenta in je torej meni in mnogim drugim bivšim sošolcem neprimerno bolj odgovarjal.

Nekaj let si živela v Benetkah, v stiku z mladimi vsega sveta; koliko je tale izkušnja vplivala na odločitve, da se prijaviš za Erasmus?

V Benetkah sem spoznala res veliko mladih in z nekaterimi nemškimi študenti bila v tesnejšem stiku; ti so se doma prijavili za Erasmus in bili navdušeni ob izkušnji. Vendar je name morda veliko bolj vplival ameriški profesor Malcolm Sylvers, sicer docent za zgodovino, ki je ponujal možnost bivanja v drugih evropskih državah ter študente navduševal za Program Erasmus; sicer je tale gospod v Benetkah prava legenda: med vietnamsko vojno je javno zažigal ameriško zastavo; ameriške oblasti so mu zato prepovedale vrnitev v ZDA. Šele pred nekaj leti je lahko ponovno obiskal domače kraje.

Se spominjaš svojega prvega vtisa o Hamburgu?

Hamburg se nahaja na severu Nemčije. Mesto je ogromno, vendar so hiše še kar grde; skupina hamburških arhitektov mi je pojasnila, da je bilo mesto leto 1943 zravnano z zemljo, tako, da so leta 1945 začeli izredno hitro graditi nova poslopja in se na debelo posluževati opek (stavbe v stilu) – ob vsem tem je estetika nastradala. V Hamburgu nisem zasledila nebotičnikov: najpogostejše so tri do štirinadstropne hiše z vrtički, kar daje nekoliko vtis Legolanda. Predmestja se izredno razlikujejo eno od drugega: tu so parki, čudoviti muzeji, prostori na odprtem za otroke. Ljudje sploh niso mrzli, čisto obratno! Kar pa se njihove

kuhinje tiče, obvelja dejstvo, da Nemci se na to umetnost ne spoznajo: vsaka jed se npr. dobesedno 'duši' pod omako, tako, da ne veš, kaj se sploh skriva spodaj. Jaz si raje kuham sama – sicer samo zvečer, saj v teku dneva nimam časa; doma si najpogosteje pripravim običajne 'špagete', na katere so moji prijatelji Nemci zares nori (ker jih sami ne znajo skuhati!). Da pa ne bo vse tako negativno: Hamburžani pijejo zelo dobro pivo: če bi koga morda zanimalo, se imenuje Dithmarscher.

Kaj pa toliko opevani nemški sistem študija? Kako se študent italijanske univerze počuti v novem okolju?

Najbolje je, da Italijan kratkomalo pozabi na italijansko univerzo. Nemški študijski program za mojo smer je npr. zelo razvejan: tu imamo Hauptseminar (ki je tudi glavni in najtežji seminar), Proseminar in Übungen (ali vaje). Nemški profesorji polagajo izredno važnost na aktivno sodelovanje študentov: pri Hauptseminarju je študent tisti, ki predava; pri Proseminarju je v ospredju metodologija učenja zgodovine; Übungen pa so vaje iz slovnice ali pa delo na dokumentih (npr.: film kot zgodovinski vir). Ob teh imamo še Vorlesungene: to so praktično edina predavanja, kjer govori samo profesor. Docenti drugače le usmerjajo: na vprašanja ki nastanejo ob predavanju, naj raje odgovarjajo študentje sami,

oni le pomagajo, ko pride do zapletov. Sicer poznajo po imenu vse, ki sledimo predavanjem – čeprav nas je v vsakem razredu tudi po šestdeset.

Izpitni se razlikujejo od italijanskih: študentje pripravijo t.i. Hausarbeit (raziskavo), kjer je seveda posebno pomembna bibliografija, le redkokdaj pride do ustnega spraševanja. Sicer je tale sistem v skladu s številom študentov: samo kampus jih šteje 150-200 tisoč: velik je skoraj toliko kot center Milij!

Kakšen vtis ima ob vsem tem tujec?

Sprva se počuti zelo osamljenega in zapuščenega, kmalu pa spozna študente – mentorje, ki ga spremljajo na ogled kampusa, razredov (ki so itak manjštevinski kot v Italiji in dopuščajo bolj človeški stik med študenti). Vsaka fakulteta se nahaja v eni sami stavbi: npr. Philturn za humanistične vede; tam krožijo vedno isti ljudje, ki se srečujejo navadno v kafeteriji, ki jo upravljajo študentje sami.

Za tujce je prav posebno skrbno organizirano: en Študentski dom je izključno za študente – Erasmus, redki so Nemci in še ti se morajo prej obvezati, da bodo tujcem pomagali ob vsaki priliki.

Še nekaj bi povedala o vprašanju jezika: kdor ne pozna nemščine, lahko brezplačno sledi tečajem, ki jih organizira univerza, s profesorjem grede taki študentje tudi na večerjo, v kino, na gledališko predstavo. Italijani pa se najslabše izkažejo v znanju jezika, ker se družijo edino med sabo.

Si v Hamburgu zasledila primere rasnih izpadov oz. t.i. naziskine?

Sploh ne. Hamburg je odprto, levo usmerjeno mesto (kancler Kohl je tu v manjšini). Sicer prebivalci se nimajo za Nemce, pač pa za Hamburgžane: Hamburg in okolica je Land sam zase. Turkov je zelo veliko: imajo svoje trgovine, kjer prodajajo dober in poceni kruh ter svežo zelenjavo, ki je edina cenejša v Nemčiji; turški prodajalci so prijazni, trgovine čiste, saj drugače bi jih Higijenski urad zaprl. Sicer v mestu vidiš trgovine vseh narodnosti: hindi, japonske, portugalske, italijanske – slednje pa so zelo, zelo drage: en paket 'špagetov' Barilla stane okrog 3,95 DM!

Po vsem, kar si nam povedala, bi rada še kaj dodala?

Samo nekaj: pridite ne bo vam žal! Če ostalega ne, boste pri meni vedno našli krožnik "špagetov"!

Najpreprostejše stvari

Najdaljša je pot, ki te pripelje najbliže k sebi, / in najtežja je vaja, ki rodi najpreprostejši napev. (R. Tagore)

Strmel je skozi okno; njegov pogled je bil uprt v prazno. Iskal je navdih, a v tistem trenutku mu ni nič pametnega prišlo na misel. Veter je močno zapihal, vrata so zaloputnila in šipe so se stresle. Tedaj se je zdramil iz svojega sanjarjenja. Pogledal je okrog sebe po temni sobi, vse se mu je zazdelo tako čudno, oddaljeno, tuje, ni se prepoznal v njej. Samo šibek pramen svetlobe je osvetljal izbo skozi umazano šipo.

Hipoma je vstal, tako da se je lesen stol skorajda zvrnil na tla. Pero, že potno, ker ga je dolgo stiskal med prsti, je padlo na kup zmečkanih, popisanih listov. Črnilo se je bilo polilo in ustvarilo črno lužico na novem, belem, brezmadežnem papirju. Šel je do mize, vzel kozarec in si nalil nekaj hladne vode. Bilo mu je vroče, čeprav v ognjišču ni bilo ognja. Kapljice znoja so mu lile po čelu, sopol je. Z umazanim robcem, ki ga je povlekel iz žepa, si je obrisal potni obraz. Bil je v stiski: še nikoli poprej se mu ni zgodilo, da bi njegovo delo ne bilo všeč ljudem. Vedno so njegove knjige brali, kritike so bile odlične, pohval na stotine... tokrat pa ne! Tokrat so mesece in mesece truda, s črnilom prelitega na papir, kratkomalo vrgli v koš za odpadke. Od obupa bi se bil kar opil, ko so mu to novico zmetali v obraz. A ne, držal je! Odločil je, da bo vsem pokazal to, kar res velja, to, kar so prej vsi občudovali in hvallili v njem.

Večerilo se je. Prižgal je svetilko in jo položil na pisalno mizo. V ognjišču je zakuril ogenj, da bi se malo ogrel. Zmanjkovalo je petroleja v svetilki, zato je počasi ugašala in dajala vedno manj svetlobe. Strmeč v tisto tako plaho in šibko svetlobo, se je zamislil: "Glej! Ko ji dodaš petroleja, sveti in sveti, pa ne ugasne. Sedaj pa ji primanjkuje moči-ravno kakor meni. Počasi ugaša in uporablja zadnje kapljice, kot jaz: nič več ni iz mene, kar ni nič več moči v meni!"

Dvignil se je in naredil par korakov do pisalne mize. Na stečaj je odprl težek predal, iz katerega je vzel snopič popisanih listov. Drobna plast prahu se je bila že nabrala na površini. Z roko je pobrisal prvi list; prah je

počasi padal po zraku in se ustavljal na tleh. Zgrabil je nekaj listov, jih z vso močjo zmečkal in zmetal v ognjišče. Ogenj je plapolal in z njim so plapolale in gorele njegove sanje, njegov trud, njegovo delo. Gledal je, kako se je njegova stvaritev počasi spremijala v pepel.

Bilo je že pozno, a ni se mu spalo, ker je neprenehoma razmišljal o svojem delu. Ulegel se je na posteljo in se pokril s težko odejo. Zagledal se je v neko neznano točko v sobi. Naenkrat je planil kvišku: "Že vem!" Po dolgem molku se mu je obraz kar zasvetil in lahen nasmeh se je prikazal na njegovih ustih. Točno in natančno je vedel, o čem naj piše: o vojni! Seveda, vsak bi segel po knjigi z zgodbami o vojni, ki je ravnokar divjala v tistih krajih.

Zgrudil se je na stol. Njegov obraz ni bil več nasmejan in oči se mu niso več bleščale, kot poprej. "Ne!" je otožno vzkliznil. "Ni res, da bi lahko vsakdo segel po taki knjigi. Komaj da so ljudje pismeni – kmetje, to so sami revni ljudje iz vasi; verjetno takega pisarjenja sploh ne bi razumeli!"

Znova je legel na posteljo in zadremal. Noč je bila temna, niti zvezde ni bilo na nebu, samo polna luna. Gošta bela megla se je bila ulegla na vas in v temi se je edino visoki zvonik male cerkvice dvigal iznad bele odeje.

Sonce je posijalo skozi tanke bele zavese, ki so prekrivale okno ob postelji. Močno ga je zaslepilo v oči, tako da se je že zgodaj zjutraj zbudil. Pretregnul se je, pomencal oči in vstal. Šel je do vedra in potopil vanj roke. Voda je bila mrzla, da se je kar predramil. Zmočil si je obraz, si umil roke in se obrisal z vlažno brisačo. Oblekel se je in si obul čevlje. Medtem je mleko v lončku, ki ga je bil poprej položil k ognjišču, zavrelo. Počakal je, da se je malo ohladilo in ga popil. Oblekel si je suknjič in šel iz izbe. Odprl je vhodna vrata in se zagledal v krasno pokrajino. Sonce je močno sijalo, listje na drevju je zelenelo in slišalo se je daljno žvrgolenje ptic: zima je minevala in že se je lahko spoznalo prve sledove pomladi. Strmel je predse in opazoval z gozdovi poraščene griče, drevje, cvetje... Videl je droben bel cvet ob svoji nogi: "Zakaj naj bi opisoval krutost vojne, ko pa so najpreprostejše stvari – NAJLEPŠE?"

Pozdrav iz Pariza

Martina, Jana in Mateja pred Sacre Coeur

Ah, Pariz, Pariz! Po dolgi vožnji z avtobusom smo končno tu! Štirinajst fantov in deklet iz Trsta v morju drugih 100.000 mladih, ki so prišli na taizéjsko srečanje, in med drugimi turisti... Pariz je prav tako čudovit, kot smo si ga zamišljali, ali celo lepši. Taizéjsko srečanje mladine sicer ni turistični izlet, pa vendar! Kljub programu, ki je bil za udeležence srečanja natrpan, smo našli nekaj časa tudi za to, da smo si ogledali znamenito francosko prestolnico. Sacre ceur, na primer, ki je bila poleg Cité, Champs Elisées, Tour Eiffela obvezna točka našega ogleda. Fantom pa je bil zelo všeč moderni del mesta La Defence.

**Fotoreportaža
z novoletnega
evropskega
taizéjskega
srečanja**

Skupna maša za Slovence v cerkvi St. Eustache

Naš dan je potekal tako: zjutraj molitev in pogovori v malih skupinah v župniji, kjer smo dobili nastanitvev. (Tržaško skupino so ločili v dve župniji – v Boulogne in v Chelles). Potem skupno kosilo v pariškem predelu Porte de Versailles, kjer se je v halah velikega gospodarskega razstavišča odvijal program do večera. Po kosilu je bila prva skupna molitev, popoldne pa srečanja (v obliki neke vrste lectio divina, pogovorov po malih skupinah, poslušanja pričevanj mladih, ki so prihajali iz različnih držav in stvarnosti – iz Japonske, Zaira, Romunije, Srbije...), skupna večerja, višek pa je predstavljala večerna skupna molitev. 30. decembra popoldne je program predvideval t.i. nacionalno srečanje. Slovenci (bilo nas je 3.300) smo se zbrali v veličastni cerkvi St. Eustache v centru Pariza in imeli skupno mašo. Cerkev je bila nabito polna. In ko je zadonela lepa slovenska božična pesem, so nas prevzeli nepopisni občutki.

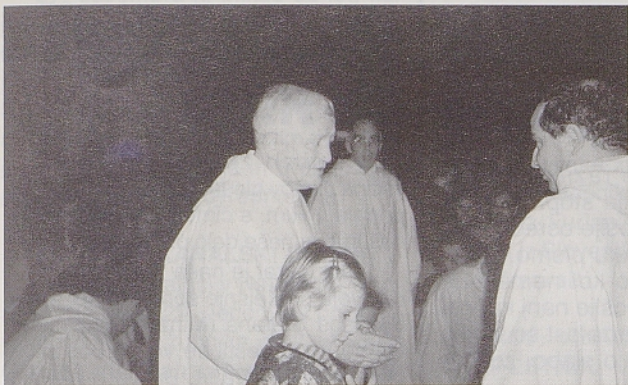

Bojan, Aleš in David pri "zadnji večerji" v "restavraciji s teraso"

Jedli pa smo ... kot kralji! Naša "restavracija s teraso" je bila na strehi velike hale gospodarskega razstavišča, ki je drugače... parkirišče za avte. Razdeljevanje hrane je bilo zgledno organizirano, saj ni bilo treba čakati vrste, kljub ogromnemu številu mladih udeležencev srečanja. Za kosilo smo dobili suho hrano, večerje pa so bile presenetljivo okusne (in tople). Že res, da smo morali jesti na tleh in kar na odprtem, pa kaj, ko smo imeli z naše "restavracije s teraso" čudovit razgled nad celim Parizom in nad -zvečerlepo razsvetljenim Tour Eiffelom!

Brat Rogér, voditelj taizéjske skupnosti, na skupni večerni molitvi

Vseh 100.000 udeležencev so organizatorji, za skupne molitve, razdelili v različne hale. Slovenci smo bili skupaj s Francozi, Poljaki in Španci v hali 2.2. Večerne molitve so bile vedno požirek duhovne vode. V hali nas je bilo ogromno, tako da je bilo težko najti lep prostorček, če si prišel le malo v zamudi. Pa vendar nam je uspelo, da smo se prebili skoraj do oltarja, tako da smo imeli vedno v očeh plamenčke tisočih svečk, ki so skupaj z velikimi oranžnimi zavetami, zelenjem in ikonami soustvarjale slikovito scenografijo. Pri molitvah so nas vsakič prevzele besede brata Rogérja, ki so bile vedno prežete z neutrudnim optimizmom in veseljem. In petje! Ja, petje tajzéjskih napevov, štiriglasno petje s solističnimi točkami in z glasbeno spremljavo celega orkestra... Bilo je res nepozabno!

Bojan, Niko, Tomaž, David, Breda, Valentina, Raffaella in Aleš na dvorišču šole Petit Gasnier-Guy

Polovica tržaške skupine je dobila nastanitev v Chelles, t.j. majhno naselje v okolici Pariza. Do Chellesa smo se peljali z vlakom, ki se ga bo posebno Raffaella še dolgo spominjala, saj je na njem že prvi dan pozabila del svoje prtljage... Kakšne pustolovščine (s srečnim koncem, hvala Bogu!)! Da ne govorimo o šoli, kjer smo živeli! Bila je nekoliko razpadajoča osnovna šola s telovadnico, na žalost pa brez tušev in umivalnikov s toplo vodo... Mladina iz župnije

pa je bila zelo prijazna. Prepričani smo, da so nam v naši župniji pripravili najlepši Silvestrov večer. Najprej smo imeli molitveno bedenje za mir na svetu. Bili smo vsi zbrani v veliki telovadnici. Ob polnoči je bil ravno trenutek meditacije, trenutek zbranosti v tišini. Nenadoma pa se je nekdo v množici zavedel, da smo že prešli v novo leto in od nekod je prišel na dan nekoliko boječ, toda navdušen ženski krikec: "Uuuuh!" Zbranosti je bilo v trenutku konec, saj se je v telovadnici razlegel spontan smeh, nato aplavz in voščila. Tako se je začela "La fete des nationalités", po domače – "fešta narodnosti". Glasba in ples sta trajala do 4^h zjutraj, ko smo zaključili z neko poljsko pesmico, ob kateri smo se povezali v živo verigo.

Ivo, Ilario, Paolo, David, Tomaž in Niko, gostje prijazne francoske družine

Druga tržaška skupina pa je imela z nastanitvijo veliko sreče. Že prvi dan, ko smo se zvečer srečali na skupni molitvi, so trije izmed njih, Ivo, Ilario in Paolo ponosno izjavili, da živijo pri "super" družini, gostoljubni, prijazni, prijetni. Imeli so svojo sobo, jedli so izvrstno, gospodinja – "madame", kot so jo fantje spoštljivo imenovali, jim je celo zaupala hišne ključe. In poleg tega so imeli pri družini še dve simpatični in luškani hčerki! Za novoletno kosilo je bila večina udeležencev srečanja povabljena h kaki francoski družini, tudi tisti, ki smo drugače spali v šolah. Tako je prijazna "madame" poleg svojih treh gostov sprejela še dodatne tri fante iz naše skupine, ki so bili nad gostoljubnostjo družine navdušeni. Kot zanimivost naj povemo, da smo tisti dan vsi jedli zelo dobro kosilo – nekateri po mednarodnem meniju, drugi pa po pristno francoskem: Mateja, Jana in Martina so na primer jedle znamenite "éscargots", t.j. polže...!

* * *

Skratka, srečanje v Parizu smo zaključili z viškom, tako da nam je bilo vsem žal, da je 6 dni že minilo in da se moramo vračati. Imeli smo se zelo lepo: bilo je veliko zabave, veliko zanimivih ogledov, veliko kontaktov z ljudmi od vsepovsod, veliko trenutkov, ki smo jih lahko posvetili tudi samim sebi in svojemu odnosu do življenja in do Boga.

Zdaj že nestrpnost pričakujemo prihodnje taizéjsko srečanje.

Življenje in neobičajne dogodivščine vojaka Ivana Čonkina

Sredi januarja je v tržaškem kinu Excelsior potekal filmski festival, ki ga prireja združenje Alpe Adria. Organizatorji festivala si za cilj postavljajo to, da bi se tržaško občinstvo, in v širšem smislu zahodnoevropsko, približalo delom srednje in vzhodnoevropskih kinematografij. Te ostajajo navadno nepoznane, ker finančno niso kos ameriškim (komercialnim) filmom.

Film "Življenje in neobičajne dogodivščine vojaka Ivana Čonkina" je lani septembra tekmoval na beneškem filmskem festivalu; takrat so ga kritiki ugodno sprejeli in so junaka filma, vojaka Ivana Čonkina (igra ga Genadij Nazarov), primerjali z ameriškim Forrest Gumpom. Vanja, vzdevek vojaka Čonkina, je namreč preprost in naiven fant, ki služi v Rdeči armadi sredi štiridesetih let tega stoletja. Zaradi neprimerne vedenja v vojski-nadrejene sprašuje, ali ima Stalin zares dve ženi – ga pošljejo stražit letalo, ki je zaradi okvare pristalo na njivah majhne in odročne ukrajinske vasice. Ker je življenje v vasici popolnoma mirno in oddaljeno od vojaških težav, Ivan kaj kmalu pozabi na letalo in se lepo vživi v bukolično kmečko življenje; zaljubi se v vaško poštarico, Njuro, obdeluje njivo, kramlja s sosedi.

Nekega dne se razmere spremenijo. Kadar Rusija stopi v vojno, nevoščljivi sosed pošlje osrednjemu vojaškemu poveljniku pismo, v katerem označi Vanjo kot nemškega vohuna. Poveljnik pošlje nanj cel bataljon vojakov; na žalost so vojaki brez streliva in imajo slabo izdelan načrt za napad.

Zgodba se lepo konča: bataljono vojaška akcija ne uspe, Vanja in Njura pa odletita z letalom, ki je že mesece stalo na polju.

Film zelo ostro meri na bivši sovjetski režim; režiser nam namreč prikazuje lenobne in skorumpirane partijske voditelje, slabo organizirano vojsko (vojaki nimajo streliva za napad) in krute vojaške oficirje, ki v hipu usmrtijo domnevnega sleparja.

Film je zelo zabaven, saj, ne glede na resno ozadje zgodbe, zna režiser ironično prikazati vsak dogodek in uspe mu orisati zelo originalne in zabavne like.

Režiser filma je Čeh Jiri Menzel, ki je zaslovel leta 1990, ko je na berlinskem filmskem festivalu dobil zlatega medveda s filmom Škrjanci na žici.

Kot zanimivost naj dodam, da je predvajanju filma v kinu Excelsior sledil tudi sam Jiri Menzel.

GOSTOVANJE V RIMU

V četrtek, 26. januarja, se nas je večina članov gledališke skupine končno podala v Rim, s čimer smo kronali ves naš trud in naše delo pri "Igrri zamenjav".

Tudi tokrat je naša "Igra zamenjav" doživela precejšnje spremembe. Zaljubljenega Štefana (Miha Ravbar) je izvrstno nadomestil še veliko bolj zaljubljeni Ivan Hrovatin, Barbaro (Alenka Hrovatin) in tajnico (Valentina Bembi) pa Breda Susič, ki se je tako izkazala kar v dveh vlogah.

Ob tej priložnosti sta nam s svojim igralskim talentom priskočili na pomoč celo dve zvezdi, ki študirata v Rimu in sta torej stopili na oder praktično kar brez vaj. Matej Susič je tako odlično nadomestil Fabrizia Polojaza v vlogi doktorja Štruklja, medtem ko je Martin Maver nadomestil Aleksa Puriča, ki je ponavadi igral natakarija.

Kljub vsem tem zamenjavam smo v nedeljo, 29. januarja, doživeli velik uspeh v Slovniku, kjer so nas sprejeli z veseljem in prijaznostjo. Po nastopu pa so poskrbeli še za zabaven popoldan z bogato tombolo. Večer smo zaključili z okusno večerjo.

Zanimivi so bili tudi drugi dnevi, ki smo jih preživeli v Rimu. Ogledali smo si Vatikanske muzeje z znamenito Sikstinsko kapelo, bogato okrašene cerkve, kolosej, ostanke znamenitih rimskih forumov in še nešteto drugih znamenitosti.

Seveda smo nekaj časa namenili tudi nakupom. Vendar smo se ponekod, kot na primer v dragi ulici Condotti, omejili le na ogledovanje izložb znamenitih velikih firm.

V ponedeljek, 30. januarja, smo se utrujeni in z bolečimi nogami vrnili v Trst.

RAST, mladinska priloga Mladike.
Pripravlja uredniški odbor mladih.

Pri tej številki so sodelovali:
Erika Baldè, Francesca Simoni, Andrej
in Neva Zaghet, Janez Miljač, Alja Hrvatič,
Breda Susič, Nadja Roncelli
in Ivana Šolc

Uredila Breda Susič

Trst, februar 1995

Tisk Graphart
Drevored G. D'Annunzio 27/E,
Tel. 040/772151

Člani gledališkega krožka na Gregorčičevi proslavi v SKK.